

ROBERT GALBRAITH

VOLÁNÍ KUKAČKY

ROBERT GALBRAITH

VOLÁNÍ KUKAČKY

Přeložil Ladislav Šenkyřík

PLUS

Skutečnému Deebymu s velkým poděkováním

THE CUCKOO'S CALLING

First published in Great Britain in 2013 by Sphere

Copyright © 2013 Robert Galbraith Limited

Figure © Arcangel Images. Railing © Trevillion Images.

Street scene & design by LBBG – Sian Wilson

Osobnostní práva byla uplatněna.

S výjimkou osob veřejně známých jsou všechny postavy a události v této knize smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či mrtvými, je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být kopírována, uchovávána ve vyhledávacím systému ani přenášena v jakékoli formě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele ani být dávana do oběhu v jakékoli jiné vazbě či obalu, než v jakých byla publikována, a bez totožné podmínky (zahrnující tuto podmínku) uvalené na následného kupce.

Translation © Ladislav Šenkyřík, 2014

ISBN 978-80-259-0233-2

Proč narodil ses, když sníh bouře hnala,
proč ne, když kukačka zakukala
nebo když hrozny ve vinici zrály
či aspoň když se ptáci houfovali,
co s létem odletí
v úprku před smrtí?

Proč zemřel jsi, když beránci se pásli,
proč ne, když stromy z větví plody střešly,
když luční kobylka se na strništi
děsila, čím jí hrozí chvíle příští,
když bylo větru lkaní
žalmem k umírání?

Christina G. Rossettiová: *Žalozpěv*

PROLOG

Is demum miser est, cuius nobilitas miseria nobilitat.
Ten teprve je nešťastný, jehož slávu proslavily útrapy.

Lucius Accius: *Telephus*

Ruch na ulici připomínal bzučení much. Za policejními zátarasy se tlačili fotografové, fotoaparáty s dlouhými rypáky připravené v pohotovosti, a jejich dech stoupal vzhůru jako pára. Na čepice, klobouky a ramena v kabátech se vytrvale snášel sních, prsty schované v rukavicích čistily čočky objektivů. Každou chvíli se ozval výbuch nesoustavného cvakání spouští, když si noční přihlížející krátili čas fotografováním bílého plátěného stanu uprostřed silnice, průčelí vysokého činžáku z červených cihel za ním a balkonu v nejvyšším poschodí, z něhož tělo vypadlo.

Za natěsnanými fotoreportéry bažícími po senzaci stály bílé dodávky s gigantickými satelitními disky na střechách, do mikrofonů hovořili novináři, někteří cizími jazyky, a kolem poletovali zvukaři s nasazenými sluchátky. Mezi jednotlivými vstupy reportéři podupávali a hřáli si ruce o horké kelímky s kávou z přeplněné kavárničky o pár ulic dál. Kameramani ve vlněných čepicích zabíjeli čas filmováním mačkajících se fotografů, balkonu a stanu ukrývajícího mrtvé tělo, ale pak se opět vrátili k širokým záběrům zahrnujícím veškerý chaos, který zničehonic vypukl na tiché zasněžené uličce v Mayfair, lemované naleštěnými černými domovními dveřmi pod bílými kamennými průčelími obklopenými pečlivě tvarovanými keři. Vchod do domu číslo 18 byl ohraničený policejní páskou. V chodbě za ní bylo možné zahlédnout policisty, z nichž někteří na sobě měli bílé kombinézy forenzních expertů.

Televizní stanice vysílaly nepřetržité zpravodajství už několik hodin. Na obou koncích ulice se začaly shromažďovat davy příchozích, které držely v patričné vzdálenosti další policejní posily; někteří se přišli podívat záměrně, jiní se zastavili cestou do práce. Mnozí drželi nad hlavou mobilní

telefony, aby si to hemžení vyfotili, než půjdou dál. Jeden mladík, netušící, o který balkon jde, si fotil postupně všechny, třebaže na prostředním z nich stála hustá řada keříků, tří pečlivě opečovávaných koulí zarostlých listím, jež neponechávaly žádný prostor pro člověka, který by tam chtěl vstoupit.

Skupinka mladých dívek přinesla květiny a televizní štáby je nafilmovaly, jak je předávají policistům, kteří je v rozpacích odložili do kufru policejní dodávky, neboť se zatím nerozhodli, kam jinam by je mohli dát, a dobře si uvědomovali čočky fotoaparátů a kamer, které sledovaly každý jejich pohyb.

Reportéři vyslaní zpravodajskými televizními stanicemi bez ustání zásobovali diváky nepřetržitým proudem komentářů a spekulací ohledně těch několika málo senzačních skutečností, které se dozvěděli.

„... ze svého podkrovního mezonetového bytu kolem druhé hodiny ráno. Policii přivolal pracovník ostrahy z budovy...“

„... prozatím se nezdá, že by se chystali mrtvé tělo odnést, což vede některé komentátory ke spekulacím...“

„... žádné zprávy o tom, jestli byla v době pádu v bytě sama...“

„... týmy vstoupily do budovy, kterou důkladně prohledávají.“

Vnitřek stanu ozářilo studené světlo. K mrtvému tělu přidřepli dva muži a chystali se je konečně přesunout do uzavíratelného gumového vaku. Hlava mírně krvácela a zanechala stopy ve sněhu. Obličej byl rozdrcený a opuchlý, z jednoho oka zbyl jen prázdný záhyb, druhé působilo jako kousek špinavě bílé hmoty mezi roztaženými víčky. Když se při nepatrné změně světla zatřpytily filtry na halence, vyvolalo to znepokojivý dojem pohybu, jako by snad opět začala dýchat nebo zatínala svaly a chystala se vstát. Na plátěnou střechu dopadal sníh, jako by na ni někdo jemně bubnoval špičkami prstů.

„Kde vězí ta zatracená záchranka?“

Inspektor Roy Carver se přestával ovládat. Tělnatému muži s tváří barvy vyzrálého hovězího masa, jemuž se na košilích v podpaží téměř neustále

tvorily kroužky potu, došla nepříliš velká zásoba trpělivosti už před několika hodinami. Byl tady skoro stejně dlouho jako mrtvola; chodidla měl promrzlá, že už v nich ztratil cit, a šilhal hladý.

„Záchranka dorazí za dvě minuty,“ oznámil detektiv Eric Wardle, který vešel do stanu s mobilem přitisknutým k uchu a bezděčně tak dotaz svého nadřízeného zodpověděl. „Už zařizuju, aby mohla projet.“

Carver jen cosi tlumeně zavrčel. Špatnou náladu mu zhoršovalo přesvědčení, že Wardle je z přítomnosti fotografů nadšený. Působil chlapeckým dojmem, s hustými, vlnitými kaštanovými vlasy, nyní posypanými sněhem, vypadal dobře a podle Carverova názoru se na jejich několika pochůzkách mimo stan flákal a marnil čas.

„Snad se aspoň ta sebranka rozejde, až bude tělo pryč,“ řekl Wardle s pohledem stále upřeným k fotografům.

„Ti se nerozejdou, dokud s tím tady budeme zacházet jako s místem činu nějaký pitomý vraždy,“ vyštěkl Carver.

Wardle na nevyslovenou výzvu ke konfrontaci nezareagoval. Carver ale stejně vybuhl.

„Ta blbá kráva odtamtud prostě skočila. Uvnitř nikdo jiný nebyl. Ta tvoje takzvaná svědkyně byla úplně sjetá koksem...“

„Už jedou,“ řekl Wardle a ke Carverovu znechucení opět vyklouzl ze stanu, aby vyčkal na záchranku před objektivy kamer.

Událost odsunula stranou zpravodajství z politiky, válek a katastrof a ve všech svých podobách jiskřila obrazy dokonale krásné tváře mrtvé ženy a jejího pružného, nádherně tvarovaného těla. Během pár hodin se těch několik málo známých skutečností rozšířilo jako virus k milionům lidí: hádka na veřejnosti se slavným přítelem, osamělý návrat domů, zaslechnutý křik a nakonec smrtelný pád...

Přítel utekl někam do léčebného zařízení, ale policie nadále tajemně mlčela; pořádala se honička na lidi, kteří s ní strávili večer před smrtí; byly napsány tisícovky novinových sloupků, odvysílány hodiny televizních zpráv a žena, která přísahala, že zaslechla druhou hádku těsně předtím, než tělo

spadlo z balkonu, se také na nějaký čas proslavila a za odměnu se jí dostalo otištění menších fotografií vedle snímků krásné mrtvé dívky.

Jenže potom svědkyni za téměř slyšitelného zklamaného zasténání usvědčili ze lži, takže nyní se *ona* stáhla do léčebného zařízení a na scéně se naopak objevil slavný první podezřelý, vystřídali se jako panáček s panenkou v domečku na počasí, kteří nikdy nemohou být venku ve stejnou dobu.

Takže to nakonec byla sebevražda a po krátké chvíli zaraženého mlčení získal příběh slabý druhý vítr. Psalo se, že byla duševně nevyrovnaná a labilní, že její nevázanost a krása se nehodily do hvězdného prostředí, v němž byla uvězněna; že se ocitla v prostředí nemorálních zbohatlíků, které ji zkažilo; že dekadence nového života vykolejila už tak křehkou osobnost. Stal se z ní moralistní příběh, ztuhlý pod nánosem škodolibosti, a narážkám na Ikara se neubránila taková spousta novinářů, že tomu satirický časopis *Private Eye* věnoval zvláštní článek.

A potom ten záchvat šílenství vyprchal a vyčpěl a k příběhu najednou neměli co říct už ani novináři, ale řečeno toho bylo i tak až příliš mnoho.

O TŘI
MĚSÍCE POZDĚJI

ČÁST PRVNÍ

*Nam in omni adversitate fortunae
infelicissimum genus est infortunii,
fuisse felicem.*

Vždyť ze všech projevů nepřízně štěstěny
je nejnešťastnějším ze všech neštěstí,
že jsi byl kdy šťasten.

Anicius Manlius Severinus Boëthius:
Filosofie utěšitelkou

1

I když Robin Ellacottová už za pětadvacet let svého života prožila nejednu dramatickou a nepříjemnou chvíli, ještě nikdy se neprobudila s tak jasným vědomím, že si nadcházející den zapamatuje na celý život.

Krátce po půlnoci ji její přítel Matthew, s nímž už delší dobu chodila, požádal pod sochou Eróta uprostřed Piccadilly Circus o ruku. V závratné euforii úlevy, která následovala po přijetí nabídky, se jí přiznal, že chtěl tu otázku vznést už v thajské restauraci, kde byli na večeři, ale řekl si, že to bude lepší bez mlčenlivé dvojice, která seděla vedle nich a celou dobu je očiividně odposlouchávala. Navrhl proto vycházku potemnělými ulicemi, navzdory protestům Robin, že oba musejí ráno brzo vstávat, až nakonec v sobě sebral odvahu a inspiraci a celý zmatený ji přivedl ke schodům pod sochou. Tady odhodil veškerou zdrženlivost do mrazivého větru (což se Matthewovi ani za mák nepodobalo) a před třemi vagabundy choulícími se na schodech a dělícími se o láhev čehosi, co vypadalo jako denaturovaný líh, poklekl na koleno a požádal ji o ruku.

Podle Robin to byla ta nejdokonalejší nabídka sňatku všech dob, v celých dějinách manželství. Dokonce měl s sebou v kapse i prstýnek, který teď Robin nosila; safír se dvěma diamanty, seděl jí perfektně a celou cestu do města se nepřestávala dívat na svou ruku spočívající v klíně. S Matthewem teď mohli dávat k lepšímu povedenou historku, zábavný rodinný příběh, jaký člověk vypráví svým dětem a ve kterém selhalo jeho plánování (líbilo se jí, že si to naplánoval) a proměnilo se ve spontánní improvizaci. Milovala ty pobudy, měsíc a Matthewa, který splašeně a nervózně klečel na jednom kolenně; milovala Eróta a špinavé náměstí Piccadilly i černý taxík, v němž jeli domů do Claphamu. Vlastně neměla daleko k tomu, aby milovala celý Londýn, který jí během toho měsíce, co tady žila, doposud příliš k srdci nepři-

rostl. Dokonce i pobledlí a nepřátelští spolucestující namačkaní kolem ní ve vagonu metra odleskem toho oslnivě zářícího prstenu zkrásněli, a když se vynořila na stanici podzemky Tottenham Court Road do mrazivého světla březnového rána, pohladila platinový kroužek palcem a při myšlence, že by si o polední pauze mohla koupit nějaké časopisy pro nevěsty, zakusila prudký nával štěstí.

Když se proplétala po rozkopaném chodníku v horní části Oxford Street a nahlížela na kousek papíru, který držela v pravé ruce, sledovaly ji oči mnoha mužů. Robin byla podle veškerých myslitelných měřítek pěkná holka: vysoká, dobře stavěná, s dlouhými, medově zbarvenými světlými vlasy, které se jí za rychlé chůze přirozeně vlnily, a chladný ranní vzduch dodával barvu jejím bledým tvářím. Měla dnes nastoupit na týdenní záskok jako sekretářka. Od chvíle, kdy se přistěhovala za Matthewem do Londýna, střídala podobné krátkodobé brigády, ale už měla v úmyslu toho nechat; čekalo ji několik „řádných“ pohovorů, jak to označovala.

Nejnáročnější součástí těchto nudných krátkodobých zaměstnání bývalo často hledání příslušné kanceláře. Londýn jí připadal po malém městečku v Yorkshiru, které opustila, ohromný, složitý a neproniknutelný. Matthew jí poradil, aby nechodila s nosem vraženým do mapy města, protože by vypadala jako turistka, a byla tak zranitelnější; musela se tak většinou spoléhat na chvatně načmárané mapky, které jí vždycky nakreslili ze zprostředkovatelské agentury. Nebyla zrovna přesvědčená, že by díky tomu vypadala víc jako rodilá Londýňanka.

Kvůli kovovým zátarasům a modrým zvlněným plastům ohraničujícím výkopy bylo pro ni mnohem těžší zjistit, kam má jít, protože jí bránily ve výhledu na půlku orientačních bodů, které měla nakreslené na papíře v ruce. Přešla rozkopanou silnicí před vysoko čnící kancelářskou budovou, označenou na papíře jako „Centre Point“ a připomínající betonovou vafli s hustým mřížovím stejných čtvercových oken, a zamířila zhruba ve směru k Denmark Street.

Našla to spíš náhodou, prošla úzkou uličkou nazvanou Denmark Place do krátké ulice plné barvitých výkladních skříní: výlohy plné kytar, kláves

a všemožných dalších hudebních potřeb. Další díru v silnici obklopovaly červenobílé zátarasy a dělníci v reflexních vestách ji pozdravili časně ranními hvizdy. Robin předstírala, že je neslyší.

Podívala se na hodinky. Jelikož si dopřála obvyklou časovou rezervu pro případ, že zabloudí, byla tu o čtvrt hodiny dřív. Nevýrazné, černě natřené dveře domu, v němž sídlila kancelář, kterou hledala, se nacházely nalevo od kavárny 12 Bar; jméno uživatele kanceláře bylo napsané na kousku linkovaného papíru a přilepené izolepou u zvonku do druhého poschodí. Kdyby byl obyčejný den a jí se na prstě netřpytil zbrusu nový prstýnek, mohlo by ji to odpuzovat, ale dnes představoval špinavý papírek a oprýskávající barva na dveřích podobně jako pobudové ze včerejší noci jen další pitoreskní detail na pozadí její velkolepé lásky. Znovu zkontrolovala hodinky (safír se zatřpytil a jí poskočilo srdce; bude se dívat, jak se ten kámen třpytí, už celý zbytek života) a v návalu euforie se vzápětí rozhodla, že koneckonců může přijít o trochu dřív a ukázat, že se těší na práci, na které jí přitom ani v nejmenším nezáleželo.

Už sahala po zvonku, když se černé dveře zevnitř prudce otevřely a na ulici z nich vyběhla nějaká žena. Na jednu nebo dvě zvláště znehybnělé vteřiny si pohlédly zpřímá do očí, neboť se obě snažily ustát srážku. Robiniiny smysly byly onoho kouzelného rána nezvykle vnímavé; zlomek vteřiny, v němž ten bílý obličej zahlédla, v ní zanechal takový dojem, že si o několik okamžiků později, když se jim podařilo na poslední chvíli snad o centimetr vyhnout a tmavovláška odspěchala ulicí pryč, zahrnula za roh a zmizela jí z dohledu, pomyslela, že by ji dokázala dokonale nakreslit po paměti. Nešlo jen o neobyčejnou krásu tváře, která se jí vtiskla do paměti, ale také o její výraz: rozlícený, avšak zvláště rozjařený.

Robin stačila zachytit dveře dřív, než se zavřely, a vstoupila na ošuntělé schodiště. Staromódní, točité kovové schody stoupaly ve spirále vzhůru kolem podobně zastaralého klecového výtahu. Soustředila se, aby se jehlovým podpatkem nezachytila v kovové mřížce schodů, a pokračovala na první odpočívadlo, kde prošla kolem dveří se zalaminovaným a zarámovaným plakátem s nápisem *Crowdy Graphics*. Šla dál nahoru. Teprve když došla

až k proskleným dveřím o patro výš, napadlo Robin vůbec poprvé, v jakém podniku má asi tento týden pomáhat. V agentuře jí nic neřekli. Jméno napsané na papírku venku u zvonku bylo tady vyryto do skleněné výplně dveří: *C. B. Strike*. A pod ním slova *soukromý detektiv*.

Robin zůstala chvíli zaraženě stát s pootevřenou pusou, zažívala chvílku úžasu, kterému by nikdo, kdo ji znal, nerozuměl. Nikdy se žádnému člověku (dokonce ani Matthewovi) nesvětila se svou celoživotní, tajnou dětskou touhou. A zrovna dnes se jí ta touha splní! Připadalo jí to, jako by na ni mrkl sám Bůh (což rovněž tak trochu spojovala s kouzlem dnešního dne, s Matthewem a prstenem; i když, přísně vzato, neměly ty věci vůbec nic společného).

Vychutnávala si ten okamžik a velice pomalu se ke dveřím s vyrytým nápisem blížila. Natáhla levou ruku (safír v tlumeném světle potemněl) ke klice; ale dřív než se jí dotkla, se skleněné dveře rovněž prudce rozletěly.

Tentokrát už to žádné těsně vedle nebylo. Neviděných sto dva kilo neupravené a rozcuchané mužské hmoty do ní vrazilo vši silou; Robin náraz odmrští a katapultoval ji s vlající kabelkou a bezmocně mávajícíma rukama do prostoru nad smrtonosnou prázdnou schodištní šachty.

2

Strike náraz vstřebal, zaslechl pištivý výkřik a zareagoval instinktivně: vymrštil dlouhou paži a do mohutné dlaně popadl plnou hrst látky a tělesné hmoty; druhé bolestivé zavřísknutí se rozlehlo ozvěnou od kamenných stěn a poté se mu prudkým trhnutím podařilo dopravit dívku zpátky na pevnou zem. Její křik ještě dozníval v odrazech od stěn a on si uvědomil, že sám zařval: „Kristepane!“

Dívka zkroutená bolestí se opírala o dveře kanceláře a skuhravě naříkala. Z toho, jak nesouměrně se krčila s jednou rukou zabořenou pod klopou kabátu, si Strike dovodil, že ji zřejmě zachránil tím, že ji popadl z větší části za kus levého prsa. Většinu dívčina zčervenalého obličejce zakrývala hustá hříva vlnitých, oslnivě medových vlasů, ale Strike si všiml, že jí z odhaleného oka vyklouzla slza bolesti.

„Do hajzlu... promiňte!“ Jeho hřmotný hlas vibroval schodištní šachtou. „Já vás neviděl – nečekal jsem, že by tady někdo mohl být...“

Zespodu zakřičel podivínský a samotářský grafik, který obýval kancelář v prvním patře: „Co se to tam nahoře děje?“ A o vteřinu později naznačila přidušená kletba shora od vrchního z hospody z přízemí, který spal v podkrovním bytě nad Strikovou kanceláří, že i on byl nenadálým hlukem vyrušen, možná ho úplně probudili.

„Pojďte dovnitř...“

Strike otevřel dveře špičkami prstů, jako by se bál, aby se jí náhodou nějak nedotkl, dokud se o ně schoulená opírala, a uvedl ji do své kanceláře.

„Je tam všechno v pořádku?“ zvolal grafik nevrle.

Strike za sebou třískl dveřmi od kanceláře.

„Nic mi není,“ lhala Robin roztřeseným hlasem, pořád se hrbila otočená zády k němu a jednu ruku měla přiloženou k hrudníku. Po pár vteři-

nách se narovнала a otočila se. V obličeji byla zrudlá a oči měla ještě vlhké.

Nepředvídaný útočník byl masivní; jeho výška, celková chlupatost spojená s mírně vystouplým břichem upomínala na medvěda grizzlyho. Jedno oko měl oteklé a pod ním modřinu, pleť byla těsně pod obočím natržená. Na mírně vystouplých bledých okrajích škrábanců po nehtech na levé tváři a na pravé straně mohutné šíje odhalené pod zmačkaným límcem rozepnuté košile mu zvolna zasychala krev.

„Vy jste p... pan Strike?“

„Jo.“

„Já... já jsem tu na ten záskok.“

„Na co?“

„Na záskok. Ze zprostředkovatelské agentury Rychlá řešení.“

Název agentury ani v nejmenším nezahnal nedůvěřivý výraz z jeho tváře. Zírali jeden na druhého zdeptaně a nepřátelsky.

Podobně jako Robin i Cormoran Strike dobře věděl, že posledních dvanáct hodin si navždy zapamatuje jako noc, která mu převratně změní život. Zdálo se, že teď mu osud přivedl do cesty emisarku v pěkném béžovém trenčkotu čistě z toho důvodu, aby si šzíravě uvědomil, že se jeho život řítí do katastrofy. O žádném zásroku neměl ani tušení. Předchůdkyni Robin vyhodil a považoval to ze své strany za zrušení smlouvy.

„Na jak dlouho vás sem poslali?“

„A-asi na týden, prý pro začátek,“ řekla Robin, kterou ještě nikdy nepřivítali s tak očividným nedostatkem nadšení.

Strike si to v duchu rychle spočítal. Týden za nehorázné částky, které si agentura účtuje, uvrhne jeho debetní účet do stavu, který už možná nepůjde napravit; dokonce by to mohla být ona poslední kapka, na kterou podle svých slov neustále čeká jeho hlavní věřitel.

„Omluvte mě na chvíli.“

Vyšel z místnosti prosklenými dveřmi a zabočil hned za nimi doprava na malou zatuchlou toaletu. Dveře za sebou zavřel na zástrčku a chvíli zíral do popraskaného, skvrnitého zrcadla nad umyvadlem.

Odraz, který jeho pohled opětoval, nepředstavoval pěknou podívanou. Strike měl vysoké vypouklé čelo, široký nos a husté obočí mladého Beethovena, jenž se dal na boxování, a tento dojem jen umocňovalo opuchlé oko s modřinou, která začínala černat. Nepoddajné kudrnaté vlasy, pružné jako vlas na koberci, dávaly tušit, proč jedna z jeho pubertálních přezdívek zněla „Chlupič“. Vypadal starší než na svých pětatřicet let.

Vrazil do odtoku zátku, napustil do oprýskaného a umolousaného umyvadla studenou vodu, zhluboka se nadechl a ponořil do ní celou hlavu, v níž mu divoce bušilo. Voda mu vychrstla na boty, ale on tomu díky desetivteřinové úlevě ledového slepého ticha nevěnoval pozornost.

Hlavou mu proletěly nesouvislé obrazy z uplynulé noci: jak si ze tří šuplíků psacího stolu strkal do vojenské tašky své věci, zatímco Charlotte na něho ječí; popelník, který ho zasáhl do obočí, když se po ní ohlédl ode dveří; pěší cesta potměnělým městem do kanceláře, kde se v křesle u pracovního stolu hodinu nebo možná dvě prospal. A potom závěrečná hnusná scéna, když ho nad ránem Charlotte vystopovala, aby mu zasadila svou banderilou posledních pár ran, které mu zapomněla ušetřit, než odešel z jejího bytu; jeho rozhodnutí, že ji nechá být, když vyběhla ze dveří krátce poté, co mu nehty rozškrábala obličej; a potom onen okamžik záchvatu šílenství, kdy se vrhl za ní – pronásledování skončilo stejně rychle, jako začalo, bezděčným zásahem téhle neopatrné, přebytné holky, kterou musel napřed zachránit a pak ještě utěšovat.

Vynořil se z ledové vody, odfrkl si a ztěžka zalapal po dechu. Obličej i celou hlavu měl příjemně necitlivou a pleť ho štiplavě pálila. Dosucha se utřel ztvrdlým froté ručníkem, který visel na dveřích, a znovu se zadíval na svůj pochmurný odraz v zrcadle. Umyté škrábance, v nichž už nebylo vidět krev, připomínaly záhyby zmačkaného polštáře. V tuhle chvíli už je Charlotte jistě v metru. Jednou z šílených myšlenek, které ho za ní poháněly, byl i strach, že by mohla skočit pod vlak. Jednou po obzvlášť divoké hádce někdy v pětadvaceti vylezla na střechu, kde se opilecky kymácela a vyhrožovala, že skočí. Snad by měl být firmě Rychlá řešení vděčný, že ho přinutili vzdát se pronásledování. Ze scény v těch dnešních časných ran-

ních hodinách už nepůjde vycouvat. Tentokrát to opravdu bude znamenat konec.

Strike si odtáhl promáčený límec od krku, odsunul zrezivělou zástrčku a zamířil z toalety zpátky do prosklených dveří.

Venku na ulici zarachotila sbíječka. Robin stála před pracovním stolem zády ke dveřím; když vešel do místnosti, prudce odtáhla ruku od těla a Strikovi bylo jasné, že si znovu masírovala poraněné ňadro.

„Je to... jste v pořádku?“ zeptal se Strike a dal si záležet, aby nepohlédl do míst pravděpodobného zranění.

„Jsem v pohodě. Poslyšte, jestli mě nepotřebujete, tak půjdu,“ prohlásila Robin naprosto vážně.

„Ale ne – ne, vůbec ne,“ ozval se hlas ze Strikových úst, i když on sám mu naslouchal se značnou nechutí. „Týden... jo, to se bude hodit. Je tady... ehm... nějaká pošta...“ Během mluvení zvedl hrst dopisů z rohožky u dveří a hodil ji před ni na prázdný pracovní stůl jako smířící oběť. „Jo, kdybyste mohla tohle vyřídit, brát telefony a trochu to tady poklidit... heslo do počítače je Hatherill23, napíšu vám to...“ Napsal heslo sledován jejím ostrážitým, pochybovačným pohledem. „Tumáte – já budu tady vedle v kanceláři.“

Zamířil do přilehlé kanceláře, zavřel za sebou opatrně dveře a na chvíli zůstal nehybně stát a zíral na tašku pohozenou pod prázdným stolem. Měl v ní veškerý svůj současný majetek, neboť pochyboval, že kdy uvidí oněch zbylých devět desetin, které nechal u Charlotte. Odtamtud pravděpodobně do oběda všechno zmizí; zřejmě to spálí, vyhází na ulici, rozmlátí a polije ředidlem. Dole na ulici neúnavně tloukla sbíječka.

A pak je tu ono neznámé, ale nevyhnutelně strašlivé pokračování, že po opuštění Charlotte nedokáže splácet své obrovské dluhy, což bude mít děsivé následky, které bezprostředně přivedou k úpadku jeho podnikání. Vyčerpanému Strikovi připadalo, že se před ním veškeré utrpení vrší jako jakýsi kaleidoskop hrůzy.

Aniž by si pořádně uvědomil, že se pohnul, najednou se zničehonic ocitl zpátky v křesle, ve kterém strávil poslední část noci. Z druhé strany tenké

příčky se ozvaly tlumené zvuky lidského pohybu. Rychlé řešení bezpochyby spustilo počítač a záhy přijde na to, že za poslední tři týdny nedostal jediný e-mail, který by nějak souvisel s prací. Potom na jeho vlastní žádost začne otvírat všechny poslední výzvy k uhrazení pohledávek. Strike byl vyčerpaný, podrážděný a hladový, položil si tvář znovu na desku stolu a oči i uši si skryl do složených paží, aby nemusel poslouchat, jak cizí člověk za dveřmi obnažuje jeho ponižující stav.

3

Za pět minut se ozvalo zaklepání na dveře a Strike, který pomalu začínal usínat, sebou v křesle prudce trhl.

„Ano, prosím?“

Jeho podvědomí se znovu zapletlo s Charlotte; překvapilo ho, že vidí do místnosti vcházet neznámou dívku. Sundala si kabát, pod kterým měla přiléhavý, až svůdně vyzývavý smetanově bílý svetřík. Strike promluvil někam k linii vlasů na jejím čele.

„Ano?“

„Máte tady klienta. Mám ho pustit dál?“

„Cože tu mám?“

„Klienta, pane Striku.“

Několik vteřin na ni nechápavě hleděl a snažil se tu informaci zpracovat.

„Tak dobře, fajn... vlastně ne, dejte mi dvě minutky, Sandro, prosím, a pak ho pošlete dál.“

Odešla bez dalšího komentáře.

Strike se ptal sám sebe, proč ji asi oslovil jako Sandru, ale strávil nad tou otázkou sotva vteřinu, a už byl na nohou a pokusil se nevypadat a nepáchnout tolik jako člověk, který spal v šatech. Zanořil se pod stůl do tašky, popadl tubu zubní pasty a vytlačil si sedm centimetrů do otevřených úst; potom si všiml, že má od vody z umyvadla promáčenou kravatu a že na košili má vpředu fleky od krve, obojí tudíž ze sebe strhl, až se knoflíky odrážely od stěn a registratury. Z tašky vytáhl čistou, byť notně pomačkanou košili, oblékl si ji a neobratnými prsty si rychle pozapínal knoflíky. Když ukryl tašku z dohledu za prázdnou kartotéku, narychlo se usadil a zkontroloval si koutky očí, jestli v nich nemá ospalky, přičemž usilovně přemýšlel, zda-li ten takzvaný klient je něco skutečného a jestli bude ochotný zaplatit sku-

tečné peníze za detektivní služby. Během roku a půl, kdy se po spirále řítíl k finančnímu krachu, Strike poznal, že ani jedno z toho nemůže brát předem jako samozřejmost. Dva klienti mu dosud dlužili nedoplatky svých účtů a třetí odmítl zaplatit jedinou penny, protože se mu nezamlouvala Strikova odhalení; a jelikož upadal do stále větších dluhů a nezaplacený nájem ohrožoval prodloužení pronájmu kanceláře v centru Londýna, z níž měl takovou radost, nemohl si Strike dovolit ani právníka. Jádrem jeho denního snění se tak poslední dobou staly představy hrubších, surovějších metod vymáhání dluhů; s velkou radostí si představoval nejdomyšlivějšího ze všech svých dlužníků, jak se krčí strachy před baseballovou pálkou.

Dveře se opět otevřely, Strike si spěšně vytáhl ukazováček z nosní dírky a narovnal se v křesle ve snaze vypadat optimisticky a energicky.

„Pane Striku, to je pan Bristow.“

Případný budoucí klient vešel za Robin do místnosti. Bezprostřední dojem byl příznivý. Příchozí působil plaše a vzhledem silně připomínal králíka, kratší horní ret nedokázal zcela zakrýt velké přední zuby; měl pískově žluté vlasy a soudě podle tlustých skel brýlí byl zřejmě silně krátkozraký; ale jeho tmavě šedý oblek byl dobře ušitý a lesklá kovově modrá kravata, hodinky i boty vypadaly draze.

Sněhobílá hladkost jeho košile Strikovi jen o to víc připomněla tisíce zmačkaných ohybů na vlastních šatech. Vstal, aby na Bristowa zapůsobil celými sto osmaosmdesáti centimetry své mohutné postavy, podal mu chlu-patou ruku a pokusil se návštěvníkově převaze v oblečení čelit tím, že se pokusil vzbudit dojem člověka, který je příliš zaneprázdněný, než aby se zabýval žehlením prádla.

„Cormoran Strike, těší mě.“

„John Bristow,“ představil se druhý muž a potřásl podanou rukou. Hlas měl příjemný, kultivovaný a nejistý. Pohledem na delší chvíli spočinul na Strikově napučeném oku.

„Mohu vám, pánové, nabídnout čaj nebo kávu?“ zeptala se Robin.

Bristow požádal o malou černou kávu, ale Strike hned neodpověděl; právě zahlédl mladou ženu s hustým obočím a v neforemném tvídovém kos-

týmku, která seděla na odřeném pohovce u dveří kancelářského předpokoje. Nepřipadalo mu příliš uvěřitelné, že by mohli ve stejnou chvíli dorazit dva klienti. Neposlali mu náhodou ještě jednu sílu na výpomoc?

„A vy, pane Striku?“ zeptala se Robin.

„Cože? Aha – černou kávu, dvě kostky cukru, Sandro, prosím,“ řekl dřív, než se stačil zarazit. Viděl, jak se jí zkřivila ústa, když za sebou zavírala dveře, a teprve v tom okamžiku si vzpomněl, že nemá žádnou kávu ani cukr, a vlastně ani šálky.

Bristow se na Strikovo pobídnutí posadil a rozhlédl se po ubohé kanceláři pohledem, který Strike považoval za výraz zklamání. Eventuální klient vypadal nervózně a provinile, což si Strike spojoval s podezřívými manžely. Nicméně v tomto případě z muže vyzařovala jistá autorita, zprostředkovaná především očividně drahým oblekem. Strike byl zvědavý, jak asi na něho Bristow přišel. Je dost těžké, aby se vaše pověst rozšířila šeptandou, když vaše jediná klientka (jak mu pravidelně vzlykala do telefonu) nemá žádné přátele.

„Co pro vás mohu udělat, pane Bristowe?“ zeptal se, už opět zpátky ve svém křesle.

„No... já vlastně... chtěl bych... jestli by se nedalo jen zkontrolovat... já myslím, že my dva se už známe.“

„Opravdu?“

„Vy si mě asi nebudete pamatovat, bylo to před mnoha lety... ale myslím, že jste se kamarádil s mým bratrem Charliem. Neříká vám nic Charlie Bristow? Umřel – nešťastnou náhodou – v devíti letech.“

„No sakra,“ odušil Strike. „Charlie... ano, vzpomínám si.“

A skutečně si moc dobře vzpomínal. Charlie Bristow byl jedním z mnoha kamarádů, s nimiž se Strike spřátelil během svého složitého, kočovného dětství. Jako neodolatelný, divoký a neukázněný kluk, vůdce nejpohodovější bandy v Strikově nové londýnské škole, Charlie na mohutného hochu s těžkým cornwalským přízvukem jen krátce pohlédl a obratem ho jmenoval svým nejlepším kamarádem a pobočníkem. Následovaly dva závrtné měsíce důvěrného přátelství a kázeňských přestupků. Strike, jehož od-

jakživa fascinoval hladký chod domovů jiných dětí s jejich duševně zdravými, spořádanými rodinami a s pokoji, v nichž mohly bydlet celá léta, si živě vzpomínal na Charlieho dům, který byl obrovský a hýřil přepychem. Byl tam rozlehlý, sluncem zalitý trávník, přístřešek na stromě a Charlieho maminka jim podávala studený džus z čerstvě vymačkaných citronů.

A pak přišla neslýchaná hrůza prvního dne ve škole po velikonočních prázdninách, kdy jim třídní učitelka sdělila, že Charlie se už nikdy nevrátí, že je mrtvý, protože na prázdninách ve Walesu sjel na kole z útesu v kamenolomu. Ta učitelka byla stará zlá mrcha a nedokázala si odpustit, aby tříde neřekla, že Charlie, který – jak si jistě vzpomenou – *často neposlouchal dospěle*, měl *výslovně zakázané* jezdit kamkoli do blízkosti kamenolomu, ale že on to stejně udělal, *pravděpodobně se předváděl*... To už ale musela přestat, protože dvě děvčátka v první lavici se rozvzlykala.

Od onoho dne dál Strike spatřil roztříštěnou tvář rozesmátého blondáťého kluka, pokaždé když uviděl nebo si představil kamenolom. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby ve všech spolužácích ze staré třídy Charlieho Bristowa zůstal podobný přetrvávající strach z bezedné černé hlubiny, příkrého srázu a nemilosrdného kamene.

„Jo, na Charlieho si pamatuju,“ řekl.

Bristowovi mírně poskočil ohryzek.

„Ano. Takže jde o vaše jméno, rozumíte. Úplně jasně si vzpomínám, jak o vás Charlie mluvil o těch prázdninách, pár dní předtím, než umřel: můj kamarád Strike, Cormoran Strike. Je to trochu nezvyklé, ne? Kde se vzalo to Strike, nevíte? Nikoho jiného s tím jménem neznám.“

Bristow nebyl zdaleka první člověk, který se chopí jakéhokoli odtažitého tématu – počasí, londýnské silniční mýtné, oblíbené teplé nápoje –, jen aby oddálil hovor o tom, co ho do Strikovy kanceláře přivedlo.

„Prý to snad má něco společného s kukuřicí,“ řekl, „s mírou kukuřice.“

„Fakt? Že by to opravdu nemělo nic společného se stávkou nebo s tím, že by člověk mohl někoho praštit? No, tak asi ne... Víte, když jsem hledal někoho, kdo by mi v té záležitosti mohl pomoci, uviděl jsem v seznamu vaše jméno,“ Bristowovi se roztřáslo koleno, „a asi si dovedete představit,

jak to... no ano, byl to pocit jako... jako znamení. Znamení od Charlieho. Jako by mi říkal, že mám pravdu.“

Polkl a znovu mu poskočil ohryzek.

„Tak fajn,“ odušil Strike obezřetně a jen doufal, že si ho Bristow nespletl se spiritistickým médiem.

„Jde o moji sestru, víte,“ řekl Bristow.

„Dobře. Dostala se do nějakých potíží?“

„Je mrtvá.“

Strike se na poslední chvíli zarazil, aby neřekl: „Cože, ona taky?“

„To je mi líto,“ podotkl místo toho opatrně.

Bristow přijal vyjádřenou soustrast trhavým pokývnutím hlavy.

„Já... není to jednoduché. Především byste asi měl vědět, že moje sestra je... tedy byla... Lula Landryová.“

Naděje, tak nakrátko vzkříšená zprávou, že by snad mohl získat nového klienta, se pomalu zřítíla jako žulový náhrobek a bolestně vši silou udeřila Strika do břicha. Muž sedící naproti němu byl fantasta, pokud tedy nebyl přímo vyšinutý. Představa, že by tenhle chlápek se zajecím předkusem a syrovátkovou tváří mohl pocházet ze stejné genové banky jako diamantově zářivá kráska s gazelími údy a bronzovou pletí, jíž byla Lula Landryová, byla stejně nereálná jako možnost, že se najdou dvě naprosto identické sněhové vločky.

„Moji rodiče ji adoptovali,“ prohlásil Bristow trpělivě, jako by věděl, o čem Strike přemýšlí. „Všichni jsme byli adoptovaní.“

„Aha,“ odušil Strike. Měl výjimečně přesnou paměť; když se v myšlenkách vrátil do toho rozlehlého, chladivého, spořádaného domu a na akry zářivé zahrady, vzpomněl si na nevýraznou blond maminku sedící v čele piknikového stolu i na vzdálený hřmotný hlas hrůzu nahánějícího otce; na mrzoutského staršího bratra, který se rýpal v ovocném koláči, na Charlieho, který svými klukovinami dokázal matku rozesmát. Žádná holčička tam ale nebyla.

„S Lulou jste se nesetkal,“ pokračoval Bristow, opět jako by Strike pronesl své myšlenky nahlas. „Rodiče ji adoptovali až po smrti Charlieho. Byly jí

čtyři, když k nám přišla; dva roky strávila v pěstounské péči. Mně bylo skoro patnáct. Dodnes si pamatuju, jak jsem stál v domovních dveřích a díval se na otce, který ji nesl v náručí po cestě k domu. Na hlavě měla červenou pletenou čepičku. Moje matka ji má dodnes.“

A John Bristow se zničehonic naprosto nečekaně rozplakal. Vzlykal do dlaní, se schoulenými rameny, třásl se a škvírami mezi prsty mu tekly slzy a sopl. Pokaždé když už se zdálo, že se ovládl, přišel další záchvat pláče.

„Omlouvám se... promiňte... Ježíšikriste...“

Snažil se popadnout dech, rozškylal se a zmačkaným kapesníkem si utíral koutky očí pod brýlemi ve snaze získat nad sebou vládu.

Dveře kanceláře se otevřely a dovnitř nacouvala Robin s podnosem v rukou. Bristow se odvrátil, ramena se mu pořád zvedala a třásla. Otevřenými dveřmi Strike opět zahlédl ženu v kostýmku v předpokoji kanceláře; tentokrát se na něho mračila přes horní okraj *Daily Expressu*.

Robin položila na stůl dva šálky, džbánec s mlékem, cukřenku a talířek s čokoládovými sušenkami. Nic z toho Strike nikdy dřív neviděl. Na jeho díky se Robin formálně usmála a měla se k odchodu.

„Počkejte chvíli, Sandro,“ řekl Strike. „Nemohla byste...?“

Vzal z pracovního stolu kus papíru a položil si ho na koleno. Zatímco Bristow vydával tiché sípavé zvuky, Strike pohotově napsal co nejčitelnějším písmem, jakého byl schopen:

Vygooglujte, prosím, Lulu Landryovou a zjistěte, jestli byla adoptovaná. A pokud ano, tak lým. Nemluvte o tom, co děláte, s tou ženou v předpokoji (co tady dělá?). Odpovědi na otázky napište a přineste mi je sem, ale nemluvte o tom, co jste zjistila.

Podal papír Robin, která si ho beze slova vzala a odešla z místnosti.

„Promiňte... moc se omlouvám,“ ozval se přerývaně Bristow, když se dveře zavřely. „To je... já normálně ne... už jsem se vrátil do práce, jednám s klienty...“ Několikrát se zhluboka nadechl. Se zarudlými očima se teď

podobal ještě víc albínskému králíkovi. Pravé koleno mu pořád cukalo, poskakovalo nahoru a dolů.

„Je to prostě hrozná doba,“ zašeptal a zhluboka se nadechl. „Lula... a teď mi umírá matka...“

Při pohledu na čokoládové sušenky se Strikovi sbíhaly sliny, protože už dlouho nic nejedl, připadalo mu, že to jsou už celé dny; zároveň měl ale pocit, že kdyby se pustil do sušenek ve chvíli, kdy Bristow poškubává kolenem, potahuje a utírá si oči, vyvolalo by to atmosféru nepochopení a nedostatku soucitu. Pneumatické kladivo venku na ulici bušilo jako kulomet.

„Od chvíle, co Lula umřela, to máma úplně vzdala. Zlomilo ji to. Její rakovina měla být na ústupu, ale vrátila se a prý už s tím nemůžou nic dělat. Je to tedy už podruhé. Svým způsobem se nervově zhroutila už po Charliem. Otec si myslel, že s dalším dítětem se to zlepší. Odedávna chtěli holčičku. Neměli jednoduché, aby jim to schválili, ale Lula byla smíšené rasy a nedařilo se ji umístit někam do rodiny, takže,“ dokončil větu s potlačeným vzlyknutím, „se jim podařilo ji dostat. Odjakživa byla překrásná. Vyhlídl si ji na Oxford Street, když tam byla s mámou nakupovat. Ujali se jí v Atheně. To je jedna z nejprestižnějších agentur. Od sedmnácti už dělala modelku na plný úvazek. V době, kdy umřela, si ji cenili na přibližně deset milionů. Vlastně nevím, proč vám tohle všechno povídám. Všechno to asi víte. Všichni věděli – mysleli si, že vědí – o Lule úplně všechno.“

Neobratně uchopil šálek. Ruce se mu chvěly tak, že si kávou pobryndal pečlivě vyžehlené kalhoty obleku.

„Co přesně vlastně chcete, abych pro vás udělal?“ zeptal se Strike.

Bristow odložil šálek roztřesenou rukou zpátky na stůl a pevně sevřel dlaně.

„Moje sestra se prý zabila sama. Já tomu nevěřím.“

Strike si připomněl televizní záběry: mrtvola v černém igelitovém pytli na nosítkách, mihotající se v bouři blesků z fotoaparátů, když ji nakládali do sanitky. Fotografové semknutí v chumlu kolem pomalu se rozjíždějícího auta, fotoaparáty mířící do tmavých oken, bílé záblesky odrážející se od černých skel. Věděl toho o smrti Luly Landryové víc, než kolik toho kdy měl

v úmyslu vědět nebo chtěl vědět; totéž ostatně platilo o každé vnímavé bytosti v Británii. V člověku bombardovaném zpravodajstvím o příběhu přirozeně rostl proti jeho vůli zájem, a než se nadál, byl tak dobře informovaný a názorově vyhraněný ohledně faktů vztahujících se k případu, že by nemohl sedět v porotě u soudu.

„V té věci proběhlo policejní vyšetřování, ne?“

„Ano, ale detektiv, který měl případ na starosti, byl od začátku přesvědčený, že jde o sebevraždu, čistě z toho důvodu, že Lula brala lithium. Spoustu věcí přehlédl – některé z nich se dokonce rozebíraly na internetu.“

Bristow nesmyslně zabodl prst do prázdné desky Strikova pracovního stolu, kde by se dal očekávat počítač.

Ozvalo se formální zaklepaní a dveře se otevřely; vešla Robin, podala Strikovi přeložený papír se vzkazem a opět zmizela.

„Omluvte mě na chvilku, nebude vám to vadit?“ řekl Strike. „Na tuhle zprávu už delší dobu čekám.“

Rozložil si vzkaz na koleně, aby Bristow do papíru neviděl, a četl:

Lulu Landryovou adoptovali sir Alec a lady Yvette Bristowovi, když jí byly čtyři roky. Vyrůstala jako Lula Bristowová, ale poté co nastoupila kariéru modelky, přijala divčí příjmení své matky. Má staršího bratra Johna, který je právník. Dáma čekající v předpokojí je přítelkyně pana Bristowa a sekretářka v jeho firmě. Oba pracují pro podnik Landry, Nay, Patterson, který založil Lulin a Johnův dědeček z matčiny strany. Fotografie Johna Bristowa na webové stránce firmy LNP se shoduje s mužem, s nímž hovoříte.

Strike vzkaz zmačkal a hodil do odpadkového koše, který mu stál u nohou. Vyvedlo ho to z míry. John Bristow nebyl fantasta; a jemu, Strikovi, podle všeho poslali na záskok dočasnou sílu, která byla iniciativnější a ve všech ohledech schopnější než kterákoli z těch, jež mu prošly kanceláři.

„Omlouvám se, pokračujte,“ pobídl Bristowa. „Mluvil jste o policejním vyšetřování?“

„Ano,“ řekl Bristow a zlehka si utíral špičku nosu mokrým kapesníkem. „Já nepopírám, že Lula měla problémy. Vlastně dávala mámě pořádně zabrat. Začalo to někdy v době, kdy umřel táta – tohle všechno ale asi víte, pámbu ví, že se to dost propíralo v novinách... ale vyhodili ji ze školy za to, že se zapletla s drogami; utekla do Londýna a máma ji našla, jak žije v drsných podmínkách s nějakými fetišy; drogy nastartovaly duševní problémy; z léčebny utekla – následovaly nekonečné scény a dramatické situace. Nakonec ale zjistili, že trpí maniodepresivní psychózou, a nasadili jí správné léky. A od té doby byla v pohodě, pokud tedy brala prášky; člověk by na ní vůbec nepoznal, že s ní je něco v nepořádku. Dokonce i soudní lékař konstatoval, že ty léky pravidelně užívala. Pitva to prokázala.

Jenže policie ani soudní lékař nedokázali odhlédnout od minulosti holky, která má za sebou dlouhou historii psychiatrické léčby. Zůstali u toho, že trpěla depresemi, ale já vám za sebe můžu říct, že Lula vůbec žádnou depresi neměla. Ten den, kdy zemřela, jsem se s ní dopoledne viděl a byla naprosto v pohodě. Všechno jí zrovna skvěle vycházelo, především pokud šlo o kariéru. Právě podepsala smlouvu, která by jí během dvou let vynesla pět milionů; požádala mě, abych se na to podíval, a musím říct, že to byla sakra výhodná smlouva. Ten návrhář byl její blízký kamarád Somé, předpokládám, že jste o něm asi taky slyšel, ne? A na měsíce dopředu měla další zakázky; už brzy měla točit v Maroku a ona strašně ráda cestovala. Takže je snad jasné, že neměla sebemenší důvod sahat si na život.“

Strike zdvořile pokýval hlavou, ale vnitřně to na něho nijak zvlášť nezapůsobilo. Sebevrazi podle jeho zkušeností často dokonale ovládali schopnost předstírat zájem o budoucnost, jíž se přitom nehodlali účastnit. Pohodová, povznesená dopolední nálada Landryové se za den a půlku noci, které předcházely její smrti, snadno mohla propadnout do temné beznaděje; dobře věděl, že se to stává. Vzpomněl si na poručíka Královské péčoty, který se probudil v noci po svém narozeninovém večírku, jehož si podle všech dostupných svědectví naplno užíval. Své rodině napsal vzkaz, aby zavolali po-

liicii a nechodili do garáže. Tělo našel viset v garáži pod stropem jeho patnáctiletý syn, který si vzkazu nevšiml a proběhl kuchyní, aby si vytáhl kolo.

„To není všechno,“ pokračoval Bristow. „Jsou tady důkazy, přesvědčivé důkazy. Pro začátek například Tansy Bestiguiová.“

„To je ta sousedka, která tvrdila, že shora slyšela hádku?“

„Přesně tak! Slyšela tam křičet nějakého muže, těsně předtím, než Lula spadla z balkonu! Policie označila její svědectví za nesmysl, čistě kvůli tomu, že... no ano, ona je na kokainu. To ale přece neznamená, že neví, co slyšela. Tansy dodnes tvrdí, že Lula se pár vteřin předtím, než spadla, hádala s nějakým chlapem. Víím to, protože jsem s ní o tom docela nedávno mluvil. Naše firma vyřizuje její rozvod. Myslím, že bych ji určitě mohl přesvědčit, aby si s vámi promluvila.“

„A pak,“ pokračoval Bristow a nervózně Strika sledoval, jako by se snažil odhadnout jeho reakci, „je tu ten záznam z bezpečnostních kamer. Asi dvacet minut předtím, než Lula spadla, jde nějaký muž směrem do Kentigern Gardens a na dalším záznamu tentýž muž z Kentigern Gardens utíká jako o život v době, kdy už byla zavražděná. Nikdy nezjistili, o koho šlo; nepodařilo se jim ho vypátrat.“

S jakousi potlačenou dychtivostí teď Bristow vytáhl z náprsní kapsy saka mírně zmačkanou čistou obálku a podal ji Strikovi.

„Všechno jsem to sepsal. Časový sled událostí, do posledního detailu. Máte tam veškeré informace. Sám uvidíte, jak to do sebe zapadá.“

Vytažená obálka nijak nezvýšila Strikovu důvěru v Bristowův úsudek. Podobných důkazů už dostal během let bezpočet: načmárané výsledky osamělých a v omylech se utápějících posedlostí; jednostranné bezmyšlenkovité opakování hýčkaných teorií; složité časové sledy událostí, překroucené tak, aby vyhovovaly fantaskním nahodilostem. Víčko právníkova levého oka se chvělo, koleno mu škubalo a prsty, v nichž mu podával obálku, se třáslly.

Strike několik vteřin vážil tyto známky nadměrného napětí proti Bristowovým očividně ručně šitým botám a hodinkám značky Vacheron Constantin, které při gestikulaci vykukovaly na jeho bledém zápěstí. Tohle je

člověk, který jistě mohl zaplatit a určitě by zaplatil; snad by platil i tak dlouho, že by Strike mohl srovnat splátku půjčky, která je ve všech jeho dluhích nejnaléhavější. Povzdychl si a s vnitřním pochybovačným zachmuřením nad vlastním svědomím návštěvníka oslovil:

„Pane Bristowe...“

„Můžete mi říkat John.“

„Johne... Budu k vám naprosto upřímný. Myslím, že by nebylo správné, abych od vás přijal nějaké peníze.“

Na Bristowově bledém krku a tuctovém obličejí naskočily rudé fleky, ale nadále mu podával nabízenou obálku.

„Co tím chcete říct, že by to nebylo správné?“

„Smrt vaší sestry byla s velkou pravděpodobností prošetřena, jak jen to bylo možné. Práci policie i každý její krok sledovaly miliony lidí a média z celého světa. Museli být dvojnásob důkladní oproti běžné praxi. Je nesmírně těžké, když se člověk musí vyrovnat se sebevraždou...“

„Já se s ničím vyrovnávat nehodlám. A nikdy to nepřijmu. Ona se nezabíla. Někdo ji z toho balkonu strčil.“

Sbíječka venku na ulici zničehonic ustala, takže Bristowův hlas dunivě zaburácel místností; a jeho vztek, který hrozil každou chvíli vybuchnout, patřil pokornému člověku zahnanému na samu hranici trpělivosti.

„Aha. Chápu. Vy k nim asi taky patříte, že? Další salonní psycholog, co? Charlie umřel, táta umřel, Lula umřela a matka umírá – o všechny jsem přišel, a potřebuju tudíž především utěšit, ne detektiva. To si sakra myslíte, že jsem něco podobného neslyšel už aspoň stokrát?“

Bristow vstal a navzdory svým králičím zubům a skvrnitě pleti působil impozantně.

„Já jsem docela zámožný člověk, pane Striku. Nechci, aby to znělo hloupě, ale tak to zkrátka je. Otec mi odkázal poměrně slušně prosperující svěřenský fond. Díval jsem se na ceny za tenhle druh práce a rád vám zaplatím dvojnásobek běžné taxi.“

Dvojnásobný honorář. Strikovo svědomí, kdysi neotřesitelně pevné a nepoddajné, oslabily opakované rány osudu; a tohle byl úder, který zname-

nal knokaut. Spodnější vrstvy jeho já už vesele odskotačily do říše šťastných spekulací: za měsíční práci dostane dost peněz na to, aby zaplatil pomocnou sílu a pár dlužných nájmů; dva měsíce by srovnaly nejtíživější dluhy... tři měsíce by ukrojily pořádný díl debetního účtu... čtyři měsíce...

Jenže John Bristow už mluvil přes rameno a mířil ke dveřím, přičemž v ruce svíral zmuchlanou obálku, kterou si Strike odmítl vzít.

„Chtěl jsem, abyste to byl vy, už kvůli Charliemu. Ale trochu jsem se na vás taky informoval, nejsem tak totální idiot, jak vypadám. Speciální vyšetrovací jednotka, vojenská policie, že? Taky nějaká vyznamenání. Nemůžu říct, že by na mě dělala dvakrát dobrý dojem vaše kancelář,“ teď už Bristow téměř křičel a Strike si uvědomil, že tlumené hlasy obou žen v předpokojí ztichly, „ale očividně jsem se mýlil a vy si zřejmě můžete dovolit odmítat práci. Výborně! Tak na to laskavě zapomeňte. Jsem si jistý, že na tu práci najdu někoho jiného. Promiňte, že jsem vás obtěžoval!“

4

Hovor mužů prostupoval několik minut s rostoucí zřetelností slabou příčkou oddělující obě místnosti; v náhlém tichu, které nastalo po nečekaném zastavení sbíječky, tak Bristowova slova zazněla naprosto zřetelně.

Čistě pro vlastní pobavení, v povznesené náladě tohoto šťastného dne, se Robin snažila chovat přesvědčivě jako Strikova skutečná sekretářka a neprozradit Bristowově přítelkyni, že pro soukromého detektiva pracuje sotva půl hodiny. Snažila se, jak nejlépe uměla, skrýt jakýkoli náznak překvapení nebo rozrušení nad výbuchem rozčileného křiku, ale instinktivně byla na Bristowově straně, ať už byla příčina konfliktu jakákoli. Strikovo zaměstnání i modřina pod okem oplývaly jistým omšelým půvabem, ale vůči ní se choval ohavně a levé prso ji pořád ještě bolelo.

Bristowova přítelkyně zírala od chvíle, kdy poprvé zaslechly do hluku sbíječky oba mužské hlasy, celou dobu upřeně na zavřené dveře. Byla robustní a velice tmavá, se zplihlým mikádem, a určitě by měla spojené obočí, kdyby si je nevytrhala. Vypadala, že své naštvaní nepředstírá. Robin si už mockrát všimla, jak se manželské páry často vyznačují zhruba stejnou osobní atraktivitou, i když některé faktory – jako například peníze – mohou člověku zdánlivě zajistit partnera, který vypadá výrazně lépe. Robin připadalo milé, že si Bristow, jenž si – soudě podle drahého obleku a významné firmy – mohl najít někoho mnohem pohlednějšího, vybral tuto dívku, kterou pokládala za mnohem srdečnější a laskavější, než by se dalo soudit z jejího vzhledu.

„Jste si opravdu jistá, že nechcete kávu, Alison?“ zeptala se.

Dívka se kolem sebe rozhledla, jako by ji překvapilo, že na ni někdo mluví, jako by úplně zapomněla, že je tam Robin s ní.

„Ne, díky,“ odpověděla hlubokým hlasem, který byl překvapivě melodický. „Já věděla, že se naštve,“ dodala s podivným uspokojením. „Snažila

jsem se mu to vymluvit, ale neposlouchal mě. Vypadá to, že ho ten takzvaný detektiv odmítl. To dělá dobře.“

Na Robin muselo být poznat, jak ji to překvapilo, protože Alison pokračovala poněkud netrpělivě:

„John by udělal lépe, kdyby prostě dokázal přijmout fakta. Ona se zabíla. Zbytek rodiny se s tím srovnal, takže nechápu, proč zrovna on ne.“

Nemělo smysl předstírat, že neví, o čem žena mluví. Všichni lidé věděli, co se stalo Lule Landryové. Robin si pamatovala, kde přesně byla ve chvíli, kdy se dozvěděla, že modelka vyskočila za mrazivé lednové noci z okna a podlehl zraněním: stála u dřezu v kuchyni doma u rodičů. Dozvěděla se tu zprávu z rádia, překvapením vyjekla a v noční košili to běžela povědět Matthewovi, který byl u nich přes víkend na návštěvě. Jak je možné, že vás smrt člověka, s nímž jste se v životě nesetkali, tak hluboce zasáhne? Robin velice obdivovala, jak Lula Landryová vypadá. Její vlastní barva „krev a mlíko“ se jí tolik nezamlouvala: modelka byla tmavá, pableskující, dobře stavěná a nespoutaná.

„Není to ještě tak dlouho, co umřela.“

„Tři měsíce,“ řekla Alison a zatřepala výtiskem *Daily Express*. „Stojí ten člověk aspoň trochu za to?“

Robin si všimla Alisonina opovržlivého výrazu, s nímž vnímala zanedbaný stav a nepopiratelnou ubohost malé čekárny, a před očima jí hned vyskočila představa honosné, nablýskané kanceláře, kde pracuje ta druhá žena. Její odpověď tudíž vycházela spíš z vlastní sebeúcty než z nějaké touhy chránit Strika.

„Ach jistě,“ odpověděla rozvážně. „Je jeden z nejlepších.“

Otevřela růžovou obálku ozdobenou obrázkem kotěte s výrazem ženy, jež je denně zavalena naléhavými úkoly, které jsou mnohem složitější a neobvyklejší, než si Alison umí představit.

Strike s Bristowem si mezitím měřili jeden druhého uvnitř kanceláře, jeden rozzuřený a druhý snažící se najít způsob, jak změnit své rozhodnutí bez ztráty sebeúcty.

„Jediné, po čem toužím, pane Striku,“ prohlásil Bristow chraptivě a se zarudlou protáhlou tváří, „je *spravedlnost*.“

Jako by uhodil do božské ladičky: slovo v omšelé kanceláři zarezonovalo a v Strikově hrudníku uhodilo na neslyšnou, ale sytě znějící strunu. Bristow zažehl věčný plamínek, který si Strike v sobě chránil, když všechno ostatní už lehlo popelem. Stál tam se zoufalou potřebou peněz, ale Bristow mu nabídl jiný, mnohem lepší důvod, jak se zbavit svých skrupulí.

„Tak dobře. Chápu. Myslím to vážně, Johnne: chápu to. Vraťte se a pojďte se na chvíli posadit. Jestli pořád ještě chcete, abych vám s tím pomohl, rád se na to podívám.“

Bristow se do něho zabodával pohledem. V kanceláři vládlo ticho, až na vzdálený křik dělníků dole na ulici.

„Nechcete pozvat dovnitř i vaši... ehm, manželku asi, že?“

„Ne,“ odpověděl Bristow, pořád ještě rozčilený a s rukou na klíce. „Alison si myslí, že bych se do toho neměl pouštět. Vlastně nevím, proč chtěla jít se mnou. Pravděpodobně doufala, že mě odmítnete.“

„Posaďte se, prosím. Probereme to pořádně.“

Bristow zaváhal a pak zamířil zpátky k opuštěné židli.

Strikovo sebeovládání nakonec přece jen vzalo zaslé, vzal si čokoládovou sušenku a strčil si ji celou do úst; ze zásuvky psacího stolu vytáhl nový, nepoužitý poznámkový blok, zprudka ho otevřel, sáhl po peru a podařilo se mu sušenku polknout, než Bristow opět zaujal místo na své židli.

„To si mám vzít?“ navrhl a ukázal na obálku, kterou Bristow pořád ještě svíral v dlani.

Právník mu ji podal, jako by si nebyl jistý, jestli v tom ohledu může Strikovi věřit. Strike, který si před Bristowem nechtěl prohlížet její obsah, ji odložil stranou a poplácal na ni dlaní, čímž chtěl dát najevo, že jde nyní o cenou součást vyšetřování, a přichystal si pero.

„Johnne, kdybyste mi teď mohl stručně nastínit, co všechno se přihodilo v den, kdy vaše sestra zemřela, mohlo by mi to velice pomoci.“

Strike byl ve své podstatě vždy metodický a důkladný a naučil se vést vyšetřování na vysoké úrovni a s pečlivou nekompromisností. Zaprvé je třeba umožnit svědkovi, aby odvyprávěl svůj příběh vlastním způsobem: ničím neomezovaný proud vyprávění často odhalí detaily, zjevné nesrovnalosti

a nelogičnosti, které se posléze prokážou jako neocenitelné střípky důkazů. Teprve když se sesbírají výlevy prvních dojmů a vzpomínek, nastane čas, aby začal vyžadovat pečlivé a přesné seřazení dostupných faktů: *lidé, místa, majetek...*

„No...“ řekl Bristow, který po veškerém svém úporném naléhání najednou působil dojemem, že si není jistý, kde začít, „já vlastně ne... je třeba pochopit...“

„Kdy jste se s ní naposled viděl?“ pobídl ho Strike.

„To muselo být... Dopoledne ten den, co zemřela. My jsme se... vlastně pohádali, ale chválabohu jsme se stihli usmířit.“

„Kdy přesně to bylo?“

„Brzo. Před devátou, stávil jsem se u ní cestou do práce. Možná tak ve tři čtvrtě na devět.“

„A o čem jste se hádali?“

„O jejím příteli Evanu Duffieldovi. Zrovna se tenkrát dali znovu dohromady. Rodina se domnívala, že už to skončilo, což nás velice potěšilo. To je strašný člověk, feťák, který se chronicky předvádí na veřejnosti; mělo to na Lulu asi ten nejhorší vliv, jaký si umíte představit.“

Možná jsem byl vůči ní přehnaně tvrdý, já... teď už to chápu. Byl jsem o jedenáct let starší než Lula. Měl jsem sklon o ni pořád pečovat, rozumíte. Zřejmě jsem se vůči ní občas choval panovačně. Neustále mi opakovala, že ničemu nerozumím.“

„Čemu přesně že nerozumíte?“

„No... vlastně všemu. Měla spoustu problémů. Problémy s tím, že byla adoptovaná. Problémy s tím, že byla černoška v bělošské rodině. Říkávala, že mně se to mluví, že to mám jednoduchý... já nevím. Snad měla pravdu.“

Prudce za svými brýlemi zamrkal. „Ta hádka byla vlastně pokračováním hádky, kterou jsme vedli po telefonu večer předtím. Já prostě nemohl uvěřit, že je tak blbá a vrátila se k Duffieldovi. Když se rozešli, všichni jsme cítili obrovskou úlevu... Myslím tím hlavně, že když se vezmou v potaz její vlastní problémy s drogami, tak dát se dohromady s feťákem...“ Zhluboka se nadechl. „Nechtěla to slyšet. Nikdy nic nechtěla slyšet. Byla na mě naštvaná.“

Vlastně dala člověku z ostrahy u nich v domě pokyn, ať mě k ní ráno nepouští, jenže... inu, Wilson mi stejně jen mávl na pozdrav a pustil mě dál.“

To je dost ponižující, pomyslel si Strike, muset se spoléhat na soucit portýrů.

„Ani bych tam nechodil,“ prohlásil Bristow zkroušeně a na štíhlém krku mu opět naskákaly tmavé skvrny, „ale měl jsem pro ni smlouvu se Somém, kterou jsem jí měl přinést; požádala mě, abych se na ni podíval, a musela ji podepsat... Podobné věci ji nesmírně nudily. V každém případě neměla moc radost, že mě pustili nahoru, a znovu jsme se pohádali, ale docela rychle to vyšumělo. Uklidnila se.“

Tak jsem jí potom řekl, že by máma ocenila, kdyby za ní zašla na návštěvu. Máma se zrovna vrátila z nemocnice, rozumíte. Prodělala hysterektomii. Lula řekla, že by snad za ní mohla později zaskočit domů, ale že jistě si není. Měla nějaké věci, které musela vyřídit.“

Bristow se zhluboka nadechl; pravé koleno mu znovu začalo cukat nahoru dolů a ruce s bulkovitými klouby prstů si pantomimicky mnul, jako by si je myl.

„Nechci na ni myslet ve zlém. Lidi ji považovali za sobce, jenže ona byla nejmladší z rodiny a tak trochu rozmazlená, a pak taky byla nemocná a tím pádem středem pozornosti. A potom naráz spadla do toho zvláštního života, kde se všechno – lidi i veškeré dění – točilo kolem ní a všude ji pronásledovali novináři z bulváru. Nebyl to normální život.“

„To ne,“ přitakal Strike.

„Takže já jsem v každém případě Lule řekl, jak je máma slabá a jak se cítí na dně, a ona mi řekla, že za ní možná později zajde. Odešel jsem, zaskočil jsem do kanceláře vyzvednout si od Alison nějaké dokumenty, protože jsem ten den chtěl pracovat z mámina bytu a dělat jí společnost. S Lulou jsem se pak viděl znovu během dopoledne u mámy. Chvilí s maminkou poseděla v ložnici, dokud nepřišel na návštěvu strýc, a pak se za mnou zastavila v pracovně, aby se se mnou rozloučila. Než odešla, objala mě...“

Bristowovi se zlomil hlas a mlčky hleděl do klína.

„Ještě kávu?“ nabídl Strike. Bristow zavrtěl hlavou, ale nevzhlédl. Strike popadl podnos a zamířil s ním do předpokojí, aby mu poskytl chvilku na usebrání.

Když se Strike objevil, Bristowova přítelkyně zachmuřeně vzhlédla od rozečtených novin. „Už jste skončili?“ zeptala se.

„Očividně ne,“ odpověděl Strike, aniž by se pokusil o náznak úsměvu. Žena ho dál pozorovala, ale Strike se obrátil k Robin.

„Mohl bych poprosit ještě o trochu kávy, ehm...?“

Robin vstala a mlčky si od něho vzala podnos.

„John musí být o půl jedenácté v kanceláři,“ oznámila Alison Strikovi poněkud hlasitěji, než bylo nutné. „Nejpozději do deseti minut musíme odejít.“

„Budu na to pamatovat,“ ujistil ji Strike nevzrušeně, než se vrátil do kanceláře, kde Bristow seděl zhroucený, jako by byl pohroužený v modlitbě, s hlavou skloněnou nad sevřenými dlaněmi.

„Promiňte,“ zamumlal, když se Strike opět usadil. „Je pro mě pořád těžké o tom mluvit.“

„To nevadí,“ odušil Strike a vzal si znovu do ruky poznámkový blok. „Takže Lula přišla navštívit vaši matku? V kolik hodin to bylo?“

„Kolem jedenácté. Během vyšetřování se přišlo i na všechno, co dělala potom. Nechala se řidičem odvézt do jednoho oblíbeného butiku a pak se vrátila k sobě do bytu. Doma měla schůzku s jednou svou známou, vizážistkou, a přišla tam za ní její kamarádka Ciara Porterová. Ciaru Porterovou určitě znáte, je to modelka. Celá blond. Mají společné fotky jako dva andělé, možná jste to viděl: obě nahé až na kabelky a křídla. Somé tu fotku použil v reklamní kampani krátce poté, co Lula umřela. Říkalo se, že je to nevkusné.“

Lula s Ciarou tedy strávily odpoledne u ní v bytě a potom odešly na večeri, kde se setkaly s Duffieldem a s několika dalšími lidmi. Celá partička zamířila do nočního klubu Uzi, kde zůstali přes půlnoc.

Duffield s Lulou se potom pohádali. Toho si všimla spousta lidí. On s ní zacházel dost hrubě, snažil se ji přimět, aby zůstala, ale ona odešla z klubu sama. Všichni si potom mysleli, že to udělal on, jenže se ukázalo, že má neprůstřelné alibi.“

„Pustili ho na základě svědectví jeho drogového dealera, ne?“ zeptal se Strike a pořád si při tom něco psal.

„Jo, přesně tak. Takže... takže Lula se vrátila do bytu přibližně za deset minut půl druhé. Když vcházela do domu, fotografovali ji. Možná si na ten snímek vzpomenete. Otiskli ho potom ve všech novinách.“

Strike si vzpomínal: jedna z nejfotografovanějších žen na světě se svěšenou hlavou, nahrbená v ramenou, s těžkými víčky a pažemi založenými před tělem, s tváří odkloněnou od fotografů. Jakmile se dospělo k jednoznačnému verdiktu o sebevraždě, fotografie získala makabrozní nádech: bohatá a krásná mladá žena se necelou hodinu před smrtí snaží skrýt své zoufalství před objektivy fotoaparátů, které si jindy předcházela a které ji tolik zbožňovaly.

„Bývali fotografové u domu běžně?“

„Ano, obzvlášť když se dozvěděli, že je někde s Duffieldem, nebo když ji chtěli vyfotit, jak se vrací domů opilá. Ale tu noc tam nebyli jenom kvůli ní. Večer se měl totiž v tom samém domě ubytovat jeden americký rapper. Jmenuje se Deeby Macc. Jeho nahrávací společnost mu pronajala byt hned pod Lulou. Nakonec tam vůbec nebydlel, protože když celou budovu a okolí obsadila policie, raději se ubytoval v hotelu. Jenže fotografové, kteří sledovali Lulino auto, když odešla z Uzi, se přidali k těm, kteří čekali před domem na Macca, takže před vchodem se jich tísnila dost velká tlupa, i když krátce poté, co Lula zmizela uvnitř, se všichni rozešli. Nějak se jim doneslo, že Macc tam přinejmenším v několika dalších hodinách nepřijede.“

Byla to lezavě mrazivá noc. Sněžilo a bylo pod nulou. Takže když spadla z balkonu, na ulici nikdo nebyl.“

Bristow zamrkal a usrkl studenou kávu. Strike myslel na ty bulvární novináře, kteří odešli krátce předtím, než Lula Landryová spadla z balkonu svého bytu. Jen ta představa, pomyslel si, že by se někomu podařilo vyfotit Lulu Landryovou při smrtelném pádu: to by asi byl úlovek, který by člověku zřejmě stačil na slušnou penzi.

„Johne, vaše přítelkyně tvrdí, že musíte o půl jedenácté kdesi být.“

„Cože?“

Zdalo se, že Bristow přišel trochu k sobě. Podíval se na své luxusní hodinky a povzdychl si.

„Panebože, vůbec by mě nenapadlo, že jsem tady už tak dlouho. Takže co... co se teď bude dít?“ zeptal se a zatvářil se poněkud zmateně. „Přečte si ty moje poznámky?“

„To samozřejmě ano,“ ujistil ho Strike, „a během pár dní vám zavolám, až budu hotov s nějakou přípravnou prací. Myslím, že v té době už na vás budu mít spoustu dalších otázek.“

„Dobře,“ řekl Bristow a malátně vstal. „Tady, prosím – vezměte si moji vizitku. A co budu dlužen, jakým způsobem se vyrovnáme?“

„Měsíční honorář předem by se hodil,“ odpověděl Strike. Zdusil v sobě smíšené pocity zahanbení a připomněl si, že Bristow sám nabídl dvojnásobnou taxu. Uvedl tudíž přemrštěnou částku a k jeho radosti se Bristow nijak nevzpěchoval, ani se nezeptal, jestli může platit kartou, ani neslíbil, že peníze pošle později. Místo toho vytáhl z kapsy opravdovou šekovou knížku a pero.

„Kdyby, dejme tomu, čtvrtina mohla být v hotovosti,“ dodal Strike pokoušeje své štěstí. A byl toho rána už podruhé ohromen, když Bristow prohlásil: „Já jsem si říkal, jestli byste tomu nedal přednost...“ a odpočítal k šeku hromádku padesátilibrovek.

Do předpokoje vešli v okamžiku, kdy se Robin chystala vstoupit s čerstvou kávou pro Strika. Bristowova přítelkyně vstala a s výrazem člověka, který čekal až příliš dlouho, složila noviny. Byla téměř stejně vysoká jako Bristow, bytelně stavěná, s nevrlym vzezřením a velkýma, mužským rukama.

„Takže jste se domluvili, že na tom budete dělat, že?“ zeptala se Strika. Měl dojem, že si zřejmě myslí, že se jen snaží zneužít jejího bohatého milence. A dost možná měla pravdu.

„Ano, John si mě najal,“ odpověděl.

„No jo,“ odtušila nepřívětivě. „Tak to máš asi radost, John, ne?“

Právnick se na ni usmál a ona si povzdychla a poplácala ho po rameni jako tolerantní, ale už trochu podrážděná matka. John Bristow zvedl ruku v gestu na rozloučenou a poté vyšel za svou přítelkyní z místnosti a jejich kroky postupně doznívaly na kovovém schodišti.

5

Strike se obrátil k Robin, která už seděla zpátky u počítače. Jeho kávu položila vedle hromádky úhledně roztríděné pošty srovnané na psacím stole vedle ní.

„Díky,“ řekl a usrkl si kávy, „i za tu zprávu. Proč se živíte brigádami?“

„Co tím myslíte?“ zeptala se a zatvářila se podezřívavě.

„Ovládáte gramatiku včetně interpunkce. A rychle se učíte. Umíte být iniciativní – kde jste vzala ty hrníčky a podnos? A kávu a sušenky?“

„Půjčila jsem si to všechno od pana Crowdyho. Slíbila jsem mu, že mu to do oběda vrátíme.“

„Od jakého pana?“

„Od pana Crowdyho, toho člověka o poschodí níž. Toho grafika.“

„A on vám to všechno jen tak půjčil?“

„Ano,“ řekla trochu nejistě. „Myslela jsem si, že když nabídneme klientovi kávu, měli bychom to umět zařídit.“

Její použití plurálu působilo dojmem jemného dloubnutí do jeho morálky.

„Váš výkon v každém případě daleko převyšuje schopnosti všech lidí, které mi sem v poslední době Rychlá řešení poslala, to mi můžete věřit. Omlouvám se, že jsem vás pořád oslovoval jako Sandru; tak se jmenovala ta poslední. Jak se ve skutečnosti jmenujete?“

„Robin.“

„Robin,“ opakoval po ní. „To si budu dobře pamatovat.“

Napadlo ho, že by mohl z legrace udělat narážku na Batmana a jeho spolehlivého parťáka, ale ubohý vtípek mu odumřel na rtech v okamžiku, kdy si všiml, že celá zrudla. Příliš pozdě si uvědomil, že jeho nevinná slova je možné pochopit velice nešťastným způsobem. Robin se na křesle prudce otočila

k monitoru počítače, takže Strike jen stačil zahlédnout okraj planoucí tváře. V ledovém okamžiku vzájemných rozpaků se zdálo, že se místnost smrškla do rozměrů telefonní budky.

„Půjdu se na chvilku projít,“ řekl Strike, odložil svoji prakticky nedotčenou kávu a zacouval nenápadně ke dveřím. Vzal si z věšáku vedle nich kabát. „Kdyby někdo volal...“

„Pane Striku – než odejdete, myslím, že na tohle byste se měl podívat.“

Robin, ještě celá zrudlá, vzala z hromady otevřených dopisů u počítače list růžového dopisního papíru s ladící obálkou v průhledném prospektovém obalu, do kterého korespondenci založila. Když mu to podávala, Strike si všiml na její ruce zasnubního prstýnku.

„Je to výhrůžka smrti,“ řekla.

„No jo,“ odtušil Strike. „S tím si nedělejte starosti. Chodí to tak jednou týdně.“

„Ale...“

„Je to jeden nespokojený klient. Trochu vyšinutý. Myslí si, že mě tím dopisním papírem, který používá, svede na falešnou stopu.“

„Jistě, ale... neměla by se na to podívat policie?“

„Jako aby se trošku pobavili, to máte na mysli?“

„To přece není žádná legrace, je to vyhrožování smrtí!“ řekla a Strike pochopil, proč to i s obálkou vložila do plastické kapsy. Docela ho to dojalo.

„Založte to k ostatním,“ řekl a ukázal ke kartotéce v rohu. „Kdyby mě chtěl zabít, už by to udělal. Někde tam najdete jeho dopisy za posledního půl roku. Nebude vám vadit, když se mi tady postaráte o flašinetářství, zatímco budu pryč.“

„Zvládnu to,“ odpověděla a Strika pobavil její podrážděný tón a očividné rozčarování, že nikdo nehodlá sejmout otisky z pečlivě zajištěné smrtelné výhrůžky.

„Kdybyste mě potřebovala, číslo mobilu je na vizitkách v horním šuplíku.“

„Dobře,“ odpověděla, aniž by se podívala do zásuvky nebo na něho.

„Když budete chtít odejít na oběd, klidně se zařídte podle svého. V některé zásuvce by měl být rezervní klíč.“